

Olga Lásková-Zibrínová (23. 11. 1931)

Lezenie

Záľuba alebo vášeň?

Olina v Poľskej ceste na Ostrve počas THT JAMES v roku 2009.^(vi)

Olga, Olina, Olinka, ako to padne na jazyk, tak ju voláme a ona sama nepovedala, čo sa jej viacej páči. Jej športová kariéra vrcholila v rokoch 1950 – 1960 mimoriadnymi výkonmi v ženskom horolezectve. Aby sme na jej výstupy nezabudli, dovoľme si tu občerstviť jej portrét. Je síce známy, ale po rokoch človek zabúda.

O lina teraz býva za Banskou Bystricou – na Králikoch. Rovno z domu má výhľad na Veľkú Fatru, celý hrebeň krásnej Krížnej, blízko sú aj skalky s kolmými stenami, kúsok ďalej je lyžiarske stredisko armádneho klubu Dukla. No a vybehnúť v zime na bežkách sa dá skoro za domom. Nie je to zlé miesto pre jednu horalku. A to, že sa vždy objaví aj v jej vysokom veku na jamesáckom THT, alebo v Hruboskalsku, je pre Olinu samozrejmosťou.

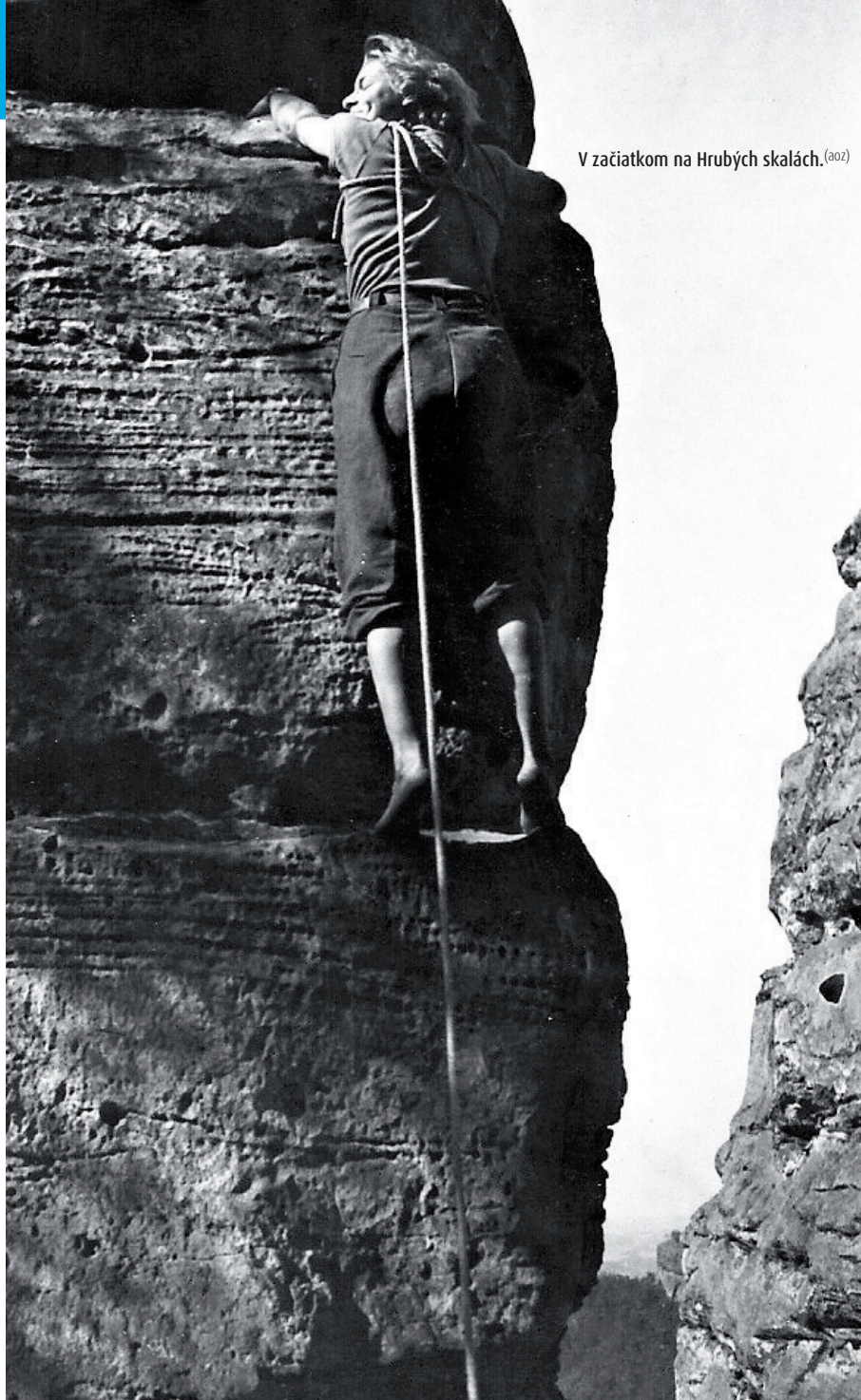
Prvé kontakty so skalami

Nie každý má to šťastie narodiť sa v peknom okolí Liberca, pri Jizerských horách v mestečku Turnov. Bolo to v roku 1931, keď sa Olina narodila. Vieme, že u malých detí sa ešte nedá testovať IQ ani zistiť, aký športový talent majú vrodenný. Vedci však tvrdia, že teda aspoň gény sa prenášajú od rodičov na potomkov. Oľgin neskorší vývoj ukázal, že sa v tomto mylíli, jej rodičia neboli vôbec športovci! Lenže žiaden vedec sa za falošné prognózy neospravedlní, to vieme z prvého výstupu bez umelého kyslíka na Mount Everest, keď tvrdili, že výstup bez neho nie je možný a ak, tak lezcom odumrú mozgové bunky. Nestalo sa.

Takže, ako to skoro vždy býva, aj Olinu ovplyvnilo okolie a robila to, čo robili aj jej kamarátky a kamaráti. Mala dokopy sedem súrodencov, takže zaháľať a nudiť sa nebolo kedy. Veľký podiel na jej lezeckej a športovej zdatnosti mal jej strýko František Porcal, v tých časoch výborný lezec (známa je jeho cesta na Větrník). Jej otec, štátny zamestnanec, bol preložený v roku 1938 do Prahy, a tak rodina putovala za ním. Počas 2. svetovej vojny bývali na fare u otcovho brata v Žlunici u Nového Bydžova. Boli tam všelijaké senníky a humná postavené z pieskovcových kvádrov a strýko František deťom ukázal, že sa na tom dá aj liezť. Olina s bratom to tak dlho skúšali, až sa im podarilo vyliezť do prvého poschodia. Zároveň neustále lozili aj po stromoch, a tak sa lezenie stalo pre Olinu prirodzeným pohybom. Do základnej školy v Hlušiciach jazdila denne 6 km na bicykli. Toto všetko jej pomohlo rýchlo sa zlepšovať v horolezectve.

Spravila skúšky na gymnázium a ako talent išla z tretej triedy na pražské gymnázium. Na vysokú školu sa nedostala, pretože otec bol „nežiaducim živlom“. Zamestnala sa teda vo firme Aritma.

Po roku nakoniec dostala veľmi dobrý posudok a prijali ju na matematicko-fyzikálnu fakultu. Na škole vyskúšala mnohé športy, ale najviac ju bavilo lyžovanie. V zime v roku 1953 išli lyžiari a horolezci na Sliezsky dom do Vysokých Tatier, medzi nimi aj Olina. Spoločne vystúpili všetci na Východnú Vysokú, robili základný výcvik a koncom týždňa už vyšli Krčmárov žlab na Gerlachovský štít.

V začiatkom na Hrubých skalách.^(a02)

„Tam som ihneď naplno prepadla lezeniu a konečne som sa rozhodla, že budem chodiť na túry len s horolezcami. Začala som doma jazdiť autostopom až k Turnovu, kde som mala odložený bicykel a na ňom som jazdila do Skaláku,“ spomína Oľga.

Peňazí veľa nebolo, a tak spávala v jaskyni na Slunečnej a jedla ovsené vločky s malkaom. Brala si so sebou i skriptá, aby sa na skalách aj učila. V jaskyni mala lano, a keď sa niekto objavil, bol hneď jej lezeckou obeťou. Vtedy nemala žiadne ciele – liezla pre radosť z pohybu na kolmých stenách.

Z pieskov do Tatier

Oľga musela mať prirodzený talent, lebo bez nejakého dlhšieho tréningu poliezla na

prvom konci lana všetky známe cesty na Skaláku. Tých pieskovcových veží a formácií mala v okolí dosť. Viedla si aj denník: V tých časoch liezla napríklad v oblastiach Hrubá skala, Suché skaly, Příhrazy, Drábske Světničky, Šárka alebo aj v Černolicích pri Prahe. Najčastejšie s Miličom Blahoutom alebo s Blázou Karasovou, ktorá sa počas štúdia o Olinu dosť starala. V lete išla do Tatier s oddielom Slávie. Tábor mali postavený pod Vysokou. Na túry chodila s Vlastom Červeným a poliezli cesty až do šiesteho stupňa obťažnosti, dokonca spravili Birkenmajera na Gerlach, hoci ešte presne nevedeli, ako správne používať matroš.

Olina na to spomína takto: „Po roku lezenia som sa prihlásila na základný kurz na Příhrazy, vzal si ma do parády inštruktor Ferda ▶

Michl. Liezla som cesty na prvom konci a Ferda zospodu dirigoval, kde mám liezť. Pokračovanie kurzu bolo na Popradskom plese. Tam si o mne rozprávali, že v stene nenájdem cestu a spolulezec mi musí hovoriť, kadiaľ mám liezť.“

Po krátkom čase sa Olina dostala do československého ženského reprezentačného družstva, kde už boli Ema Formanová, Bláža Karasová, Jarmila Matejková, Zdenka Nespěchalová, Irena Hrábliková, Mirka Macků a Olga Veličková, iste najlepšia lezkyňa.

„V lete 1955 sme robili ženský prechod hlavného hrebeňa Vysokých Tatier, kde hlavným problémom boli čierne zmiže, ktorých bolo vtedy veľa a báli sme sa ich. Najťažší batoh som mala ja, stále som bola hladná. Na Svinicu som vyliezla sama, dievčatá išli dolinou ďalej. Tento prechod som brala s rezervou, pretože všetky sme celý hrebeň neprešli. Bol to viac-menej podnik, ktorý mal ukázať aktivity ženského družstva.“

Stále sa hovorilo, že ženy majú iné limity ako muži. Keď som chcela liezť niečo ťažké, nastali hneď problémy. Niektoré sa proti tomu stavali a došlo aj ku hádkam. Keď dievčatá niečo nevyliezli, išla som dopredu a prešla to pomerne ľahko bez veľkých ťažkostí.

Trénerom družstva bol vtedy Milič Blahout, on vtedy chodil s Irenou Hráblikovou, ale na lezenie na piesku si zobral mňa a Irena sa musela pozerať zdola. Milič mi potom vypadol v špáre na Mnícha, aj na Kouřovke na Daliborke, kde ma nechcel pustiť ako prvú. Špáru som nakoniec vyliezla, tie mi celkom išli. Tak si ma začali všímať aj chlapi na čele s Radanom Kuchařom. Spravili sme potom spolu veľa výstupov a už aj vážnu túru spolu s Karolom Cermanom v zime na severných Javorákoch.“

Stretnutie so Zdenom

Olínu veľmi urazilo, keď sa robila nominácia na zájazd do Álp v roku 1956 – to bola v tých časoch mimoriadna vec – a nezaradili ju do družstva, hoci išli výkonnostne slabšie lezkyne. Možno sa tam nedostala na pokyn „zhora“, ako to vtedy bývalo. Jej kádrový posudok nebol práve najlepší: Rodina pobožná, otcov brat farár a chodili do kostola. Bola z toho taká rozrušená, že mávala asi tri mesiace horúčky pri pomyslení, ako s ňou vedúci vyabrali. (Možno nesmeli ani ináč konať!) Radan ju dal dokopy s Jiřinou Žebrákovou, spravil im plány, čo majú liezť a radil Olge, aby tieto výstupy aj publikovala.

„Dva roky sme liezli s Jiřinou v Tatrách. Boli to väčšinou prvé ženské výstupy – Weberovka až na vrchol, Birkemajer na Lomničák a aj prvovýstup na Čierny štít. Skúšala som v tradičných cestách liezť nové varianty, no a niekedy som sa aj zapráskala. Na pieskoch sme s Jiřinou v Skaláku liezli ťažké veci na Kapelníka, Mezlov roh, Červenú hranu na Dračkách...

Na výjazde v Alpách.^(a02)

Olga s Juzekom Psoťkom v Alpách.^(a02)

Liezli sme spolu aj v mančafte. Keď sme boli na sústredení v Kačacej doline, neprišlo nám počasie, ba aj snežilo, liezť sa veľmi nedalo. No a všetko, čo sa odohralo potom, bola nejaká

retazová reakcia. Keby bolo pekne, boli by sme liezli a dnes by som sa možno nevolala Zibrinová... Oldo Kopal vymyslel, že ide plávať a o chvíľu sme sa vozili po vode na matracoch,

takéto voloviny boli jednoducho v nás. Potom prišla snehová búrka a náš stan, kde som spala s Jiřinou, roztrhal vietor. (Asi ho naschvál postavili zle). Jiřinu dal Karel Cerman ku Liberečákovi do stanu a ja som sa ocitla vo veľkom s Ivanom Kluvánkom, Jožom Psočkom a Zdenom Zibrínom. Nudili sme sa po stanoch a ja som bola stále hladná. Zdeno mal jedla navyše, a tak sa uchádzal o mňa s výbornými ovsenými vločkami. Tak mi chutili, že ma na ne chytil. Na Terynke sme sa stretli zasa, Zdeno ma pozval na Pálavu a odvtedy sme začali spolu vážne chodiť.“

Cez leto chodila Oľga často na Terynku, kde fungoval ako chatár Jarďa Sláma. Robila s ním aj pár vážnejších vecí, napríklad prvovýstup vo východnej stene Lomničáku, či Cermanovu cestu na severnom Javoráku. Chceli ísť spolu aj Hokejku, ale vždy im prášalo, tak ju nikdy neliezla. U Jarďa si ešte v čase, keď chodila do školy, privyrábala ako nosič. Často vyniesla aj 50 kíl! Počas štúdií nosila spolu so Zdenom aj na Štefánikovu chatu. Vtedy bývala už v Brezne u Zdena, ale ešte neboli zosobášení. Zobrali sa až keď skončila vysokú školu a začala v Brezne učiť. Narodila sa

Olina s manželom Zdenom na Hvezdárni v Banskej Bystrici. (a02)

im dcérka Katka. Po troch rokoch ukončila učiteľskú dráhu v Brezne a prebrala vedenie hvezdárne v Banskej Bystrici na Vartovke ako riaditeľka. A aby Katka nevyrastala sama, dostala ešte aj brata Michala.

Olina začala veľa liezť so Zdenom, no liezla aj v čisto ženskom družstve, samozrejme s Jiřinou. Robili dobré cesty – Puškáša a Stanislavského na Galérku a v zime aj Čierny

štít, kde Jiřinu postihol pri zostupe smrteľný pád. Zostupová cesta z vrcholu bola už naozaj ľahká, preto išli nenaviazanú sólo dole, boli tam vyšľapané stopy od chlapov. Nižšie sa cesta delila. Jiřina sa rozhodla ísť dole žlabom po stopách. Ostatní pokračovali zasneneženou rampou. Olina videla, že Jiřine to v žlabe išlo zle, a tak k nej začala traverzovať. Jiřina sa šmykla, preletela vedľa Oliny. Stačila ešte zakričať: „Ježišmárja, Olina“ a zmizla v hĺbke. Bežala rovno na chatu po pomoc, ale vedela, že je už mŕtva. Stratila dobrú kamarátku a spolulezkyňu. Po tejto príhode sa začala v horách báť.

Keď Zdeno začal chodiť s Radanom do Álp, mala Olina problém nájsť si spolulezca. Raz vyrazila s chlapcami z Bratislavy k Morskému oku a vyliezli pilier na Mengusáky v zime s jedným bivakom.

Na lyže celkom nezabudla. Keď sa neliezlo, išlo sa lyžovať na Chopok a pomedzi to spravila aj prvý zimný prechod Nízkych Tatier na lyžiach v zostave Olina a Zdeno Zibrínovci, Peinel z Rakúska, Vlado Tatarka a Jano Banko.

Vysoké hory

Športová výstroj sa nedala kúpiť ako teraz – v obchode. Na to boli iné cesty. Napríklad predaj nylonových košiel a detského oblečenia v Poľsku a nákup pod rukou v Zakopanom.

„Boli pri tom aj zaujímavé zážitky,“ spomína Olina. „Isli sme raz traja na lyžovačku a predtým sme s Janom Bankom prebehli v Banskej Bystrici všetky textilné obchody. Nakúpili sme nylonové košele a detské bavlnené dupačky pre čierny trh v Krakove. Zdeno mal v škodovke dupľovanú podlahu, kde sme všetko schovali. Cestou lialo a padal sneh. V Zakopanom sme išli spať do nočlahárne a keď to Zdeno vybral, veci boli vlhke a špinavé. V umyvární sme to zase čistili... no, pohľad pre bohov... a dali sušiť na radiátory. Skoro nič sme nespali. Zbalili sme to do mnohých vrecúšok a na vrch dali vždy jednu suchú košelu. V Krakove na čiernom trhu sme to bleskovo predali a ihneď sme vyrazili ku ▶

Zlomisková dolina, THT v roku 2006, zľava Eďita Kollerová, Oľga a Hedviga Turianska.

Gasienicovi do Zakopaného nakúpiť veci, čo sme potrebovali. Spali sme priamo u neho. Pobosťtil nás domácou špecialitou – opekaným oštiepkom s domácim chlebom a bruskovým kompótom s vodkou. Na druhý deň sme šli naozaj lyžovať. Na hraniciach sa nikto o nás nestaral.“

Medzičasom v Banskej Bystrici postavili dom, kam sa Zibrínovci presťahovali. Olinu to stále ťahalo aj do vyšších hôr. Keď nie Alpy, tak vyrazili aspoň na svadobnú cestu na Kaukaz. Bolo to v roku 1958, išiel s nimi aj Jožo Psoťka a Vilda Heckel. V lágri to bola katastrofa. Rusi ich učili liezť, chodiť na mačkách, potom im dovolili len Dombaj-Ulgen a traverz Dombaja. O rok neskôr išla Olina na Kaukaz znova. Bolí tam aj Ivan Kluvánek, Juraj Weinziller a Košičan Stanko. Podarilo sa im spraviť traverz Voľnej Ispanie zo sedla Bžeduch, bola to vážna vec. Nakoniec vystúpila aj na Elbrus. Akurát je jej ľúto, že hoci mali s Evou Posípalovou povolený výstup na Ušbu, počasie im to nedovolilo. Isto by boli vyšli.

O dva roky nato spravili v ženskom tíme Pik Ščurkovského. Rusi mali celkom iný pohľad na horolezectvo. Po túre bol vždy jeden deň oddychu, potom deň prípravy a na ďalší sa fasovalo jedlo. Voľne sa nesmel nikto pohybovať.

„V pracovnom pomere som bola docentka na fakulte univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici až do svojich 61 rokov. Mala som šťastie, že môj zlý kádrový posudok neprišiel z Prahy do Bystrice. Na škole som viedla aj horolezecký oddiel. Odtiaľ vyšli napríklad Ervín Velič, Oto Vincze, Laco Kráľíček. Moje začiatky na Slovensku neboli nejako ťažké, lebo skôr, ako som začala učiť v Brezne, som po slovensky prakticky už vedela.“

Konečne v roku 1964 prišli na rad aj Alpy. Radan Kuchař a Zdeno ju zobrali do

Na Bielej stope SNP v roku 2007. (a02)

Rébuffata na Aiguille du Midi, čo je dosť ťažké lezenie. Stan mali postavený na talianskej strane pri Cervinii, a tak po lezení šliapali dva dni cez Meer de Glace do sedla Torino, kde Radan spadol do trhliny, ale našťastie boli naviazaní. Mali ísť spolu aj Cassina na Piz Badile, no chlapi ju nevzali. Pod stenou sa jej nechcelo čakať, a tak zbalila jedného mladého Rakúšana a liezli hranu na Badile. Pri zostupe sa však ukázalo, že chlapec nevedel ani zlaňovať, bol to len vysokohorský turista, čo však na začiatku Oline nepovedal. Dali dokonca bivač a jeho žena od strachu už organizovala záchranku. A to všetko len preto, lebo ju chlapi nezobrali so sebou.

O rok neskôr so Zdenom preliezli Ostrohu Brenvy a v máji 1967 spravili skilapinistickú Haute Route. Po ceste vyliezli Aiquile du Argentière, Grand Combin. Chytilo ich zlé počasie, a tak strávili tri dni v zajatí na chate Cabane des Vignettes, nakoniec ale predsa dorazili až do Zermattu.

Veselo i vážne

Olina spomína ďalej: *„Raz u nás zazvonil jeden mladý chlapec, úplný začiatovník a chcel si požičať lano (pozn. – asi v roku 1960) na nejaký divoký podnik v Tatrách. Lano nedostal, ale odporučili sme mu, že by mal ísť s nejakým vodcom. Bol to Vlado Tatarka... Potom začal liezť s Janom Bankom, ten neskôr emigroval (1968) a spolu sme v Tatrách podnikli dosť výstupov. Zdeno so mnou a Vlado s Janom.“*

V čase, keď jej to liezlo, sa z Československa ešte na expedície nechodilo. Vždy však chcela Himaláje aspoň vidieť. Nádej, že sa jej to splní, prišla v roku 1968, keď sa vybrali so Zdenom s Liberečkami na Hindukúš. Išlo sa na autách, zostavu tvorili Rišo Karoušek, Arnošt Černík, Karel Cerman, Radan Kuchař, Bogan Nejedlý a Olda Kopal. Ťažkosti začali hneď v Turecku. Domáci boli priateľskí, aj si s nimi vypili – a zrazu boli Kopalove veľmi preč, ukradnuté. Našťastie našli na zemi jeho pas a peňaženku. Išli v Ankare na veľvyslanectvo a zbadali, že tam vejú čierne zástavy. Kto zomrel? Čo sa stalo? Zomrela republika, prišli Rusi! Deti nechali doma, a tak sa rozhodli vrátiť.

Neskôr sa zoznámila na stretnutí horoležkyň RHM (Rendez-Vous Hautes Montagnes) so Švajčiarkou Nelly Loretanovou. Na jej chatu v Chamonix cestovali raz na fiatke

Na 84. THT JAMES v roku 2008, zľava Jolanka Slámová, Elena Bačkorová a Olga. (v)

šeststovke aj s Vladom Tatarkom. Spolu vyliezli ťažký komín na Aiquile de l'M.

Počas RHM sa zoznámila aj so Silvieu Metzelin-Buscaini, ktorá s manželom liezla v Argentíne významné cesty. Prišla k nám na Slovensko s priateľmi, chceli ísť hrebeň Roháčov. Snehu bolo veľa a Silvia odtrhla hranu veľkého záveju, trhlina sa rozšírila cez celé Smutné sedlo a sneh sa sypal cez nich. Vrazilí cepíny do snehu a udržali sa. Len Vlada nebolo. Švajčiari mali ďalekohľad a videli, že sa dole niečo hýbe. Von trčala palica a rukavica, tak začali hneď hrabať rukami a našťastie ho vyhrabali. Už bol celý biely, nedostával vzduch a motal sa ako opitý. Tak radšej vyšli po lavínovom poli hore do sedla a zbehli na Žiarsku chatu oslavovať Vladove znovunarodenie.

„S Vladom som potom veľa liezla v Tatrách, lebo Zdeno kvôli nohe už nemohol. Napríklad cestu Eštok – Janiga na Voliu vežu, Barónka na Železnú bránu, Plškove platne na Ošarpance. Liezli sme často aj v Demänovskej doline na Machnato. Chodila som aj do Švajčiarska a spolu s Loretanovou sme robili Biancograt, Piz Berninu, Piz Diabolo a mnoho iných kopcov. Ona zase navštevovala nás, bývala u nás aj tri týždne a chodila sme liezť alebo na výlety.“

Olgin lezecké aktivity ešte neskončili. Tradičný horolezecký týždeň JAMES v Tatrách nevynechala nikdy. Deti Katka a Michal sa venovali pretekárskemu lyžovaniu, ale na kopce išli s rodičmi. Vystúpili aj Mont Blanc cez Mont Maudit. Starala sa aj o vnučky, ktoré tiež pretekali na lyžiach.

Olina je jedna z mála ešte žijúcich avantgardistiek ženského horolezectva, o ktorej sa dá povedať, že potisla výkonnosnú priechku v ženskom lezení o niekoľko rokov dopredu. Určite neľutoval ani jeden chlap, ktorý ju zobral ako partnerku do steny. Za jej mimoriadne výkony dostala v roku 1959 ocenenie

Majster športu a roku 1962 Zaslúžilý majster športu. Deväť rokov bola členkou reprezentácie Československa a v 60. rokoch aj trénerkou ženského národného družstva. SHS JAMES je hrdý na to, že má vo svojich radoch ešte stále zdravú a aktívnu členku takejto kategórie.

V roku 1986 obhájila Olga vedeckú prácu a stala sa kandidátkou vied.

Olinka, prajeme ti veľa zdravia a ešte mnoho THT zrazov medzi priateľmi. ■

V texte sú použité informácie z článku Martina Krejsu „Olina“ uverejnenom v Montane 5/2007.

I. Všeobecné podmienky. Zoznam Olinkiných výstupov priložených k žiadosti o Majstra športu v roku 1959.

1. Som nositeľom I. výkonnostnej triedy.

2. Horolezectvo vo Vysokých Tatrách prevádzam od zimnej sezóny 1953 teda 6 rokov.

3. Mám 119 výstupov vo Vysokých Tatrách z toho 51 zimných podmienkach. Pozoruhodnejšie z týchto výstupov uvádzam v ďalšom.

a./Zimné výstupy :

1. 23.3.1953.	Kotlový štít Karčmarovým žlabom č.KG 763 kval.2-3. sostup Batizovskou probou čG 756. Zibrinová-Dapeš str.
2. 13.3.1954	Široká veža Z stena KG 1012 kval.4-5. Zibrinová-Blahut-Bullir
3. 25.3.1956	Malý Pyšný S stena. Prvovýstup kval.4. Zibrinová-Sláma
4. 26.3.1956	Ostrý štít S stena. Prvovýstup kval.4. Zibrinová-Kopal
5. 28.3.1956	Ladový Kopa J stena KG 1095. kval.5. Kuchar-Svatoš, Kopal-Zibrinová
6. 5.4.1956	Stredohrot J žlab KG 1054, 1050 kval.3. Formanová-Zibrinová
7. 7.4.1956	Ladový št. V stena K 1104 kval.3. Formanová-Zibrinová str
8. 10.4.1956	Kežmarský št z Cmíteru K 1363 kval.2-3 Zibrinová-Formanová
9. 12.12.1956	Satan SV stena, ďalej hrebeňom na široké sedlo. Bivak na hrebeni. K 139 kval.3. Zibrinová-Zibrin
10. 10.2.1957.	Široká veža JZ rokla K 1010 kval.3. Zibrinová-Valter str
11. 11.2.1957	Baranie ťohy Z stena K 1163 kval.5. Valter-Krištek-Zibrinová
12. 12.2.1957	Mačia Veža Z stena K 1182 B kval.4. Valter-Krištek-Zibrinová
13. 2.2.1958	Ladový štít V stena K 1104 A kval.5. Valter-Zibrinová str
14. 26.3.1958	Pyšný štít JV pilier K 1206 kval.4. Zibrin-Kos, Zibrinová
15. 26.4.1958	Cierny štít J stena K 1307 kval.5. Karasová-Posejpalová, Zebráková-Zibrinová
16. 3.2.1959	Baranie Rohy V stena K 1167 kval.3. Psočka-Mišková-Medvedecký, Zibrin-Zibrinová
17. 23.3.1959	Štrbský štít S stena K 98 kval.2-3 Zibrinová-Kos-Dušek
18. 24.3.1959	Baštové sedlo od SV K 112 kval.3. Posejpalová-Zibrinová
19. 26.3.1959	Veľký Mengušovský J stena K 400 A kval.5 Valter-Zibrin, Zibrinová-Posejpalová.
20. 19.8.1958	Dombaj Ulgen /4040/ z Dombajského sedla hrebeňom, sostup tou istou cestou na Dombajský ladovec kval.3b. Psočka-Snášiel-Zibrin-Ráčg-Trousilek, Zibrinová-Heckel
22. 27.7.1959	Gatyn-Tau /4300 m/ hrebeňom kval 3a sostup tou istou cestou

Niektoré významné výstupy

Piesky

- 1954 - Daliborka, Kouřová cesta, VIIb
- 1954 - Taktovka, Chlumova cesta, VIIb
- 1954 - Sfinga, Plátkova cesta, VIIb
- 1954 - Smítkova skala, Chlumova cesta, VIIb
- 1954 - Maják, Mezlův roh, VIIb
- 1955 - Maják, Gotická hrana, VIIb
- 1955 - Kapelník, Jeschkeho stena, VIIb

Vysoké Tatry

- 190 výstupov, 65 v zime, 4 prvovýstupy, v ženskom družstve 86 výstupov, 36 v zime.
- 1953 - Východná Vysoká, Normálka, prvý výstup v Tatrách
- 1953 - Gerlach, V stena, Birkenmeier, V-VI
- 1954 - Žltá stena, Korosadowicz, V-VI
- 1954 - Baranie roky, J stena, Narovnanie pravej depresie, V, prvovýstup
- 1954 - Prostredný hrot, S pilier, Cerman-Machaň, V-VI
- 1955 - Lomnický štít, V stena, V, prvovýstup,

- 1955 - Javorový štít, SV pilier - Cermanova cesta, V-VI
- 1956 - Malý Kežmarský štít, S stena, Weberovka, VI, prvý ženský prelez
- 1956 - Lomnický štít, Birkenmeier, V-VI, prvý ženský prelez
- 1957 - Ošarpance, Puškáš, VI
- 1957 - Žabí kôň, S stena, V-VI
- 1957 - Galéria Ganku, Stanislawski, VI, prvý ženský prelez
- 1957 - Galéria Ganku, Puškáš, VI
- 1961 - Zlobivá, SV stena, Motyka, V, prvý ženský prelez
- 1962 - Kriváň, S stena, prvý ženský prelez
- 1970 - Volia veža, Eštok-Janiga, VI+
- 1970 - Žltá stena + Prostredný hrot, SV stena, Cagašik, VI

Kaukaz

- 1958 - Sufrudžu, 3795 m, 1B
- 1958 - Malý Dombaj, 3800 m, 2A
- 1958 - Dombaj-Ulgen, 4037m, 4B

- 1959 - Volňaja Hispania, 4200 m, 3B
- 1959 - Pik Ščurkovského, 4252 m, 2A
- 1959 - Čatyn-Tau, 4300 m, 1A
- 1959 - Elbrus, 5633 m, 2A
- 1961 - Pik Ščurkovského, 4252 m, SV hrebeň, 4B

Alpy

- 1964 - Aiguille du Midi, Rébuffat, VI
- 1964 - Piz Badile, Badile Kante, IV
- 1965 - Mont Blanc du Tacul, Mount Maudit, hrebeňom
- 1965 - Mont Blanc, Ostroha Brenvy
- 1967 - Haute Route, Chamonix - Zermatt
- 1968 - Aiguille Verte, Kuloár Whympe
- 1975 - Mont Blanc cez Mont Maudit, s deťmi Katkou a Michalom.

Pyreneje

- 1965 - Pic d'Astazou, S pilier, III-IV

Turecko

- 1966 - Errias Dag, 3916 m, SZ Hrana